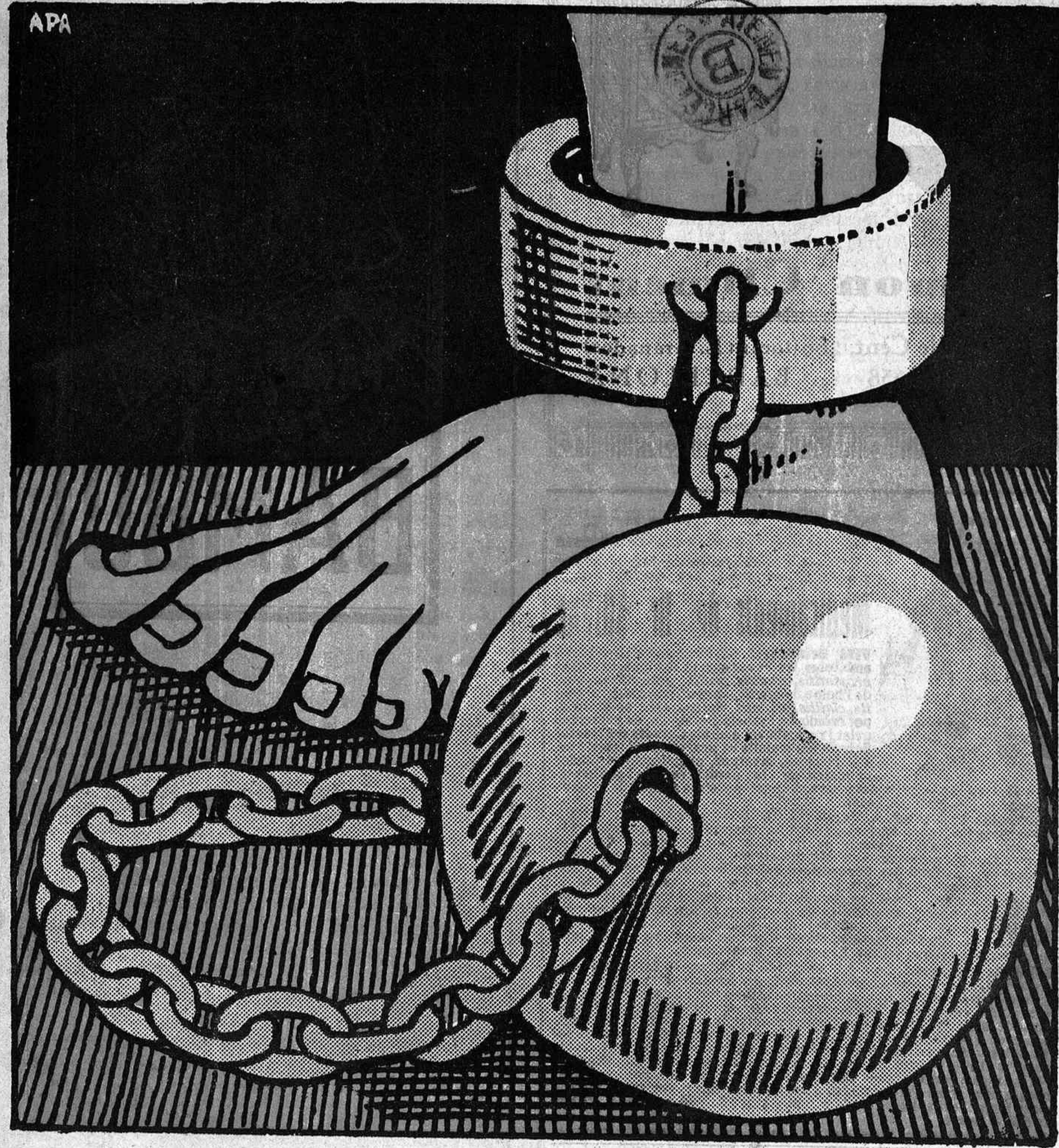

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Després de l'intentona

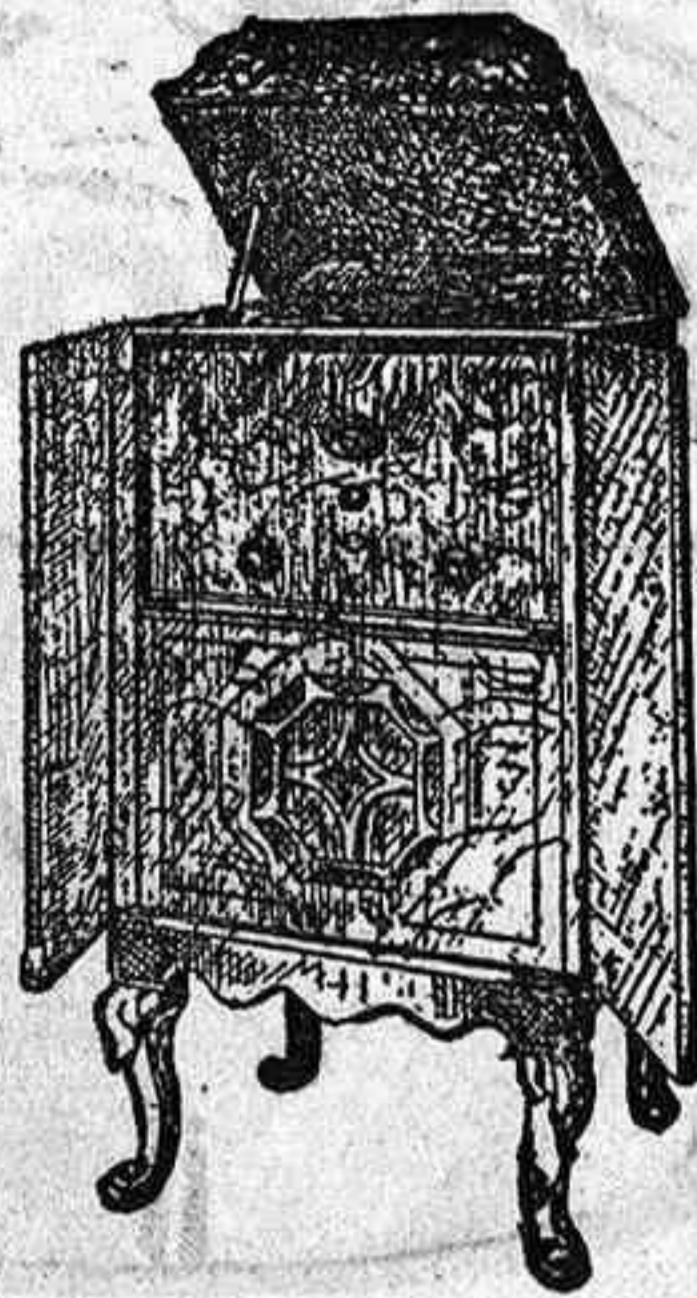
—Els revoltosos es varen treure moltes bombes de sobre, ara veurem qui els treurà aquesta esclava.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

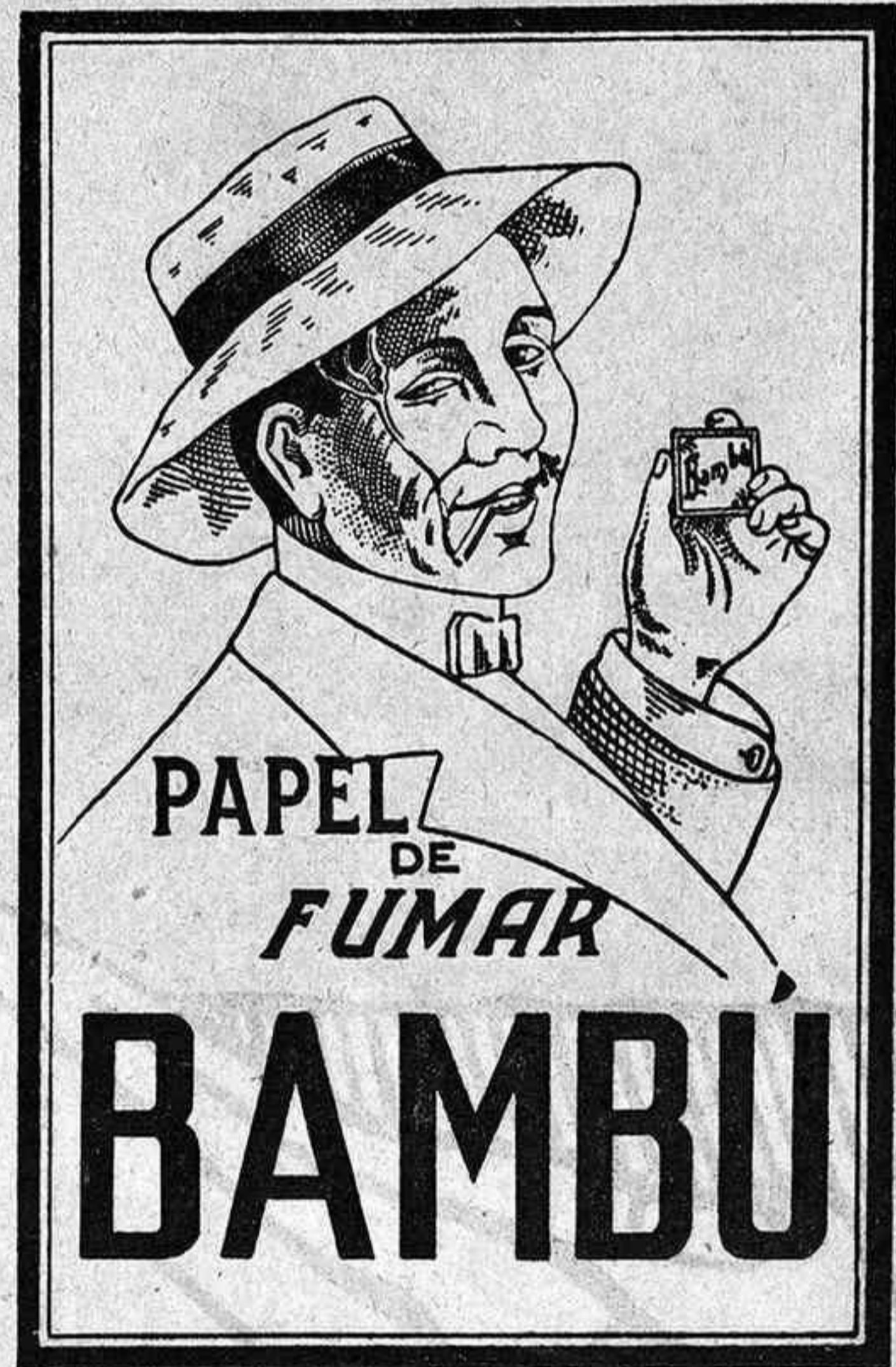
Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *urètritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari...), *eccemes*, *herpes*, *úlceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polacions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Gragees potencials del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-ces 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer de 1er, 10, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20

BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Sang a les Rambles

TRETS a la Rambla. Morts i ferits. Diumenge a la tarda. La gent passeja suaument i els bandolers de la F. A. I. que s'han cregut que una revolució es robatori i assassinat, xirinola i ferotgia és llencen a espantar les multituds diumengeres amb uns crits de exòtic de "¡Viva el comunismo libertario!", i unes pistoles de moda darrera. Novament el pistolisme entra en la vida activa de Barcelona. Ha anat tinguent un matís diferent en cada explosió i en aquesta nova explosió, el bandolerisme ciutadà, pren aquest caire d'atacs collectius esporàdics contra la vida barcelonina. Unes vegades eren les bombes que isoladament fabricaven uns químics aficionats per a venjar la humanitat soferta. Era Paulí Pallàs, pintoresc i sinistre; més tart en Santiago Salvador, el de la bomba del Liceu, després la dels Canvis Nous... El salvatjisme de Montjuïc atura el salvatjisme particular. Més tart s'inicia el període terrorista amb l'espant de la continuïtat d'unes bombes que eren posades als urinaris públics i que acabà amb l'execució rulliana... Novament el terrorisme s'installa a Barcelona. És la gran hora de la guerra europea. Es fabriquen assassinats i vagues a preu fet. Magnífic. Barcelona té el seu Marne. Al terrorisme particular s'hi oposa el terrorisme oficial, fabricat al Pla de Palau. I el terrorisme sinistre dels atemptats personals acaba l'any 1923, encara que resten certes escurrialles. Arribada la República el terrorisme ha reprès, no copiant els procediments antics sinó realitzant la construcció al per major d'explosius de primera qualitat. Ha arribat l'hora brillant d'un revolucionarisme pedant i sinistre, grotesc i salvatge que assalta bancs, fabrica bombes, assassina treballadors, roba prestamistes, mata encarregats, etc... "Gangsterisme" social. Creuen que poden realitzar una revolució social a l'atzar. Sortint al carrer i donant quatre crits, deixant enlaire el soroll de les pistoles i carregant-se

bombes per a fer un estropici... Pobre mentalitat la d'aquests criminals de bona fe. Però és que aquesta gent desconeix que hi ha una força elemental de reacció ciutadana que els guanyarà sempre? Les batalles contra els règims és guanyen contra els Estats quan aquests han deixat d'ésser constructius, honestos i esperances vives. És que la República ha desillusionat a algú? Ah, si, potser si, als lectors de la "Soli". Aquest diari que en mans d'un Angel Pestanya, d'un Joan Peiró, havia arribat a ésser un òrgan de consciència social, però que ara en mans d'una col·lectivitat pedantesca, barroera i d'una ignorància majestuosa cada dia fa veure a galet als seus lectors... Pobre gent aquesta que creu que la República no ha fet res, ni és res. La República, avui, és l'apuig més fort dels treballadors honradament, dignament organitzats. I que no són pas els que creuen que són més dignes perquè porten armes prohibides sota la brusa blava. Els proletaris de Víctor Hugo, els de l'Ignasi Iglèsies, els de Pi i Margall, els de Lenin no portaven les "stars" per a assaltar bancs i assassinar obrers, ni per a tirar contra col·lectivitats ignoscents que passeigen al capvespre pels carrers senyorívols, i que "ideològicament" són tant víctimes del sistema capitalista com ho poden ésser ells mateixos... Els avenços socials es evident que no s'aconsegueixen mai amb gent ignoscanta i tímida, però, la decisió, la valentia per a fer una revolució no està mai en mans dels que saben atracar gent o robar magatzems. Per a ésser revolucionari no n'hi ha prou en sapiguer tenir una pistola a la mà. Cal tenir una fe. Una passió. La passió de Lenin, la passió de Trotski, la passió de Salvador Seguí, la passió de Pau Iglèsies... Però aquests professionals de l'assassinat i de l'atracament embruten, sols en pronunciar-la, la paraula bella de la protesta i de la reivindicació. No tenen altre ideal que una enveja somorta en el fons de l'ànima. Si tinguessin diners serien del Somatén. Si fossin rics anirien als cabarets i tindrien querides. Són, certament, els somniats anarquistes de Tarrassa del senyor Cambó. Un lladre, un assassí ha trobat el còmode sistema de dir-se que és un "reivindicador" de la igualtat social. És una novetat dintre del tipisme peninsular del bandolerisme andalús.

Trets i sang a la Rambla. Gent ignoscanta ferida. Novament, Barcelona, escenari campal. El pistolisme en acció. Com disfruten avui els adversaris de Catalunya! Com disfruten avui els enemics de la Llibertat! Ep! Però, cal tremolar. Catalunya té en la seva vitalitat un sentit històric de la responsabilitat civil. A millor un dia els segadors reapareixeran a la Rambla i aquest cop no serà pas en un final de comèdia.

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORELLA

PEL BON CAMI.—L'altre, si no ens equivoquem, era el passat dissabte, el distingit col·laborador de "El

Be Negre", J. M. Planes, va publicar un article. El va publicar a "La Publicitat", explicant-li al senyor Macià que anava a l'Excelsior i els escamots el perseguien... tal vegada perquè no saben que surtí de nits.

Això de publicar un article no té res d'extraordinari. J. M. Planes ja n'havia publicat d'altres, alguns dels quals els havíem llegit abans en francès i signant-los un altre senyor.

Però es que aquesta vegada, l'ar-

ticle era original. I això, tractant-se de J. M. Planes, sí que es extraordinari!

ELS REVOLUCIONARIS (?).—Diumenge passat. Les vuit del vespre. Un xòfer amic nostre, A. *, acabava de deixar la promesa en sortir del parc de la Ciutadella.

De sobte sonen uns trets. Aquest amic cerca un lloc on guardar-se de les bales. Entra a una escala del carrer Comerç. Però, per dissort, l'escala era ocupada per dos individus que feien foc contra la tropa de la caserna de Sant Agustí.

En veure què entrava un nou hoste, el registraren, li prengueren els guants i catorze pessetes.

Després, a pesar que el tiroteig era cada vegada més fort, el deixaren anar, l'obligaren a sortir al carrer.

Quina mena de revolucionaris són aquests que roben catorze pessetes?

UN ALTRE REVOLUCIONARI (?).—Veritablement, els del diumenge passat eren uns revolucionaris.

A un d'ells, perseguit per la policia a la Rambla, i detingut a la f., diuen que li trovaren un número del "D.I.C." a la butxaca.

"Solidaridad Obrera", diu que no pot recriminar de cap manera el passat moviment anarcò-indicalista, per-

què aquest moviment no és res més que l'explosió del poble...

La "Soli" no ho podrà recriminar. Però la verdadera solidaritat obrera, s'es mostrada per la conducta exemplar que la classe treballadora ha tingut, fent el buit, i censurant durament la passada selvatjada.

Josep Maria Planes, anava a ésser agredit la vigília de l'estrena de la seva obra "Amor"

Home, comprenríem que això passés després d'haver-se baixat el teló al final de la comèdia, però, avans?..

GLOSSARI

LES BOMBES DELS REIS D'EN-GUANY

Els homes que són bons i intelligents han d'estar contents de la República. Sobretot després d'haver sofert una monarquia com la d'aquell Alfons XIII — mal número — al qual els catalans deiem "el Cametes", i els castellans "Pasos largos", que era, per si no ho sabieu, un lladre, no tan lladre com el que ara viu a Fontainebleau.

Hem d'estar contents de la República perquè ens ha lliurat d'aquest. La monarquia que havia convertit el país en un país poc menys que salvatge. N'hem d'estar, a pesar dels diumenges com el passat. El diumen-

ge passat fou un diumenge monàrquic per essència i potència.

Els diaris i els senyors de dretes, aquells que ara estan tristos i enso-pits perquè amb la República no poden fer els negocis bruts que feien amb la Dictadura, parlen d'anarquia, de comunisme, de Rússia. De Rússia aquests diaris i aquesta gent en parlen massa sovint i massa a les palpentes.

Tots els mals, totes les desgràcies, l'atribueixen a Rússia. Tot el diner vé de Rússia. Totes les bombes vénen de Rússia.

I els capellans i els bisbes que, amb massa impunitat fins ara, ataquen la República, estan a les ordres de Rússia.

I els monàrquics que s'han escapat de Villa Cisneros, a hores d'ara ja deuen ésser a Rússia a donar compte detallat de com compliren les ordres rebudes.

I l'ex-general Barrera també estava en combinació amb Rússia.

Per tant, també ho estan tots els que a Barcelona viuen sense treballar i fan vida de senyor, van en automòbil — en lloc de passejar-hi la família hi passegen les bombes — i tenen llibreta a la Caixa d'Estalvis.

I l'ex-rei, és també un agent soviètic. Ho demostrarem desseguida: El diner per a fabricar bombes, per a adquirir pistoles, per a anar en automòbil i donar-se bona vida vé de Rússia, però, per a dissimular, se serveixen del Borbó, l'utilitzen com a mitjaner, i es ell qui entrega els diners...

El llegidor, en llegir això, interromp indignat:

—Tiri, home! Això no és veritat!

—Perquè no és veritat?

—Perquè si donaven diners al Borbó se'ls quedaria.

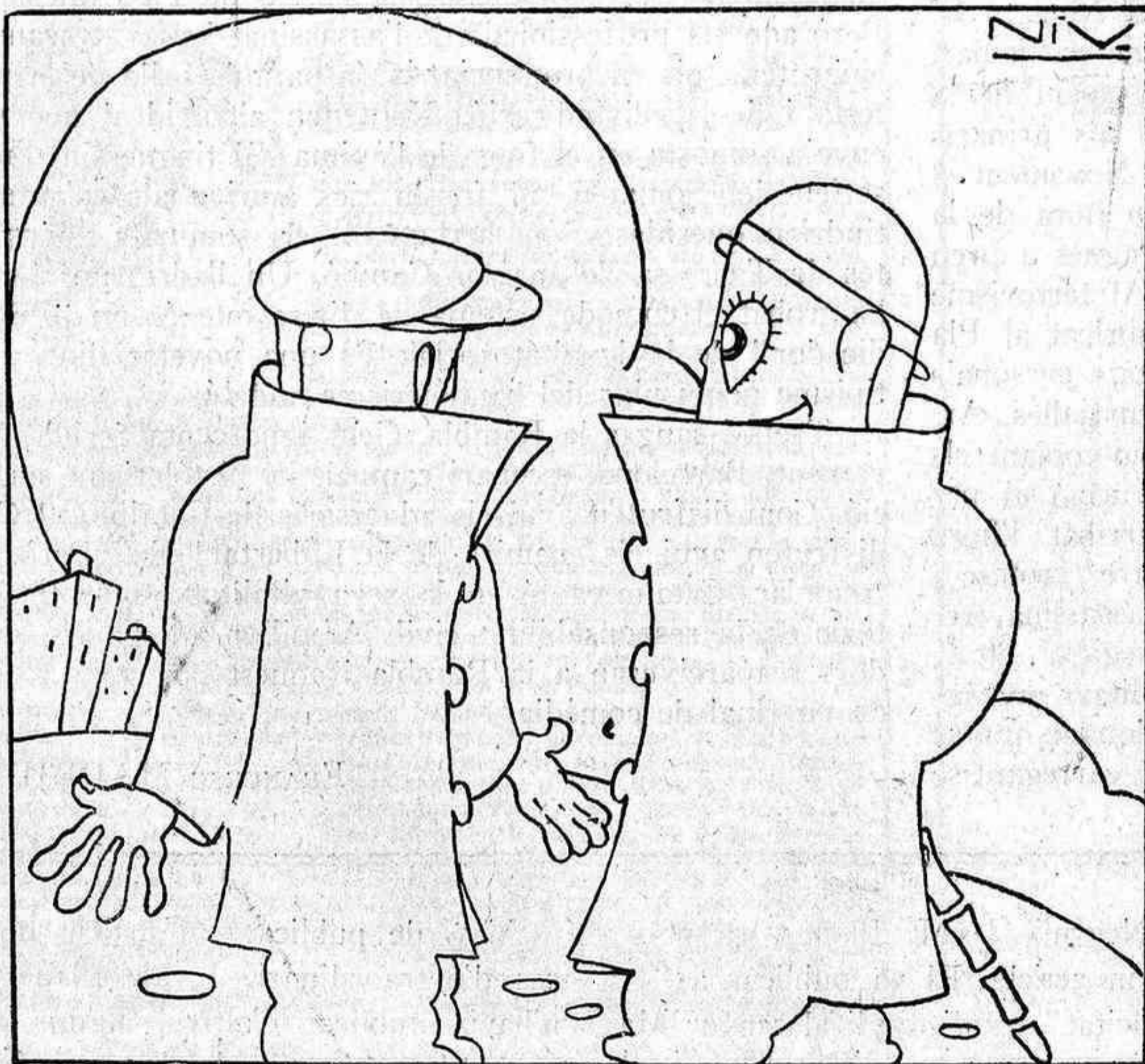
—I doncs, com s'explica el que passa? D'on surten els diners, — i han d'ésser molts! —, per a fabricar bombes i crear aquesta angúnia i aquest malestar?

—Dels monàrquics, però no de l'ex-rei. L'ex-rei mai no ha estat amic de donar diners, sinó de prendre'n. Són els seus amics els que en donen: per a veure si, en triomfar, poden fer la pau i cobrar-se a costelles nostres el que donen ara per a que quatre galifardeus ens amenitzin els diumenges.

—Vol dir?..

—Vull dir que aquest any els reis s'han retraçat dos dies i ens han portat el que sempre porten els reis: sang, llàgrimes i desordre.

VIRAI

—Ja saps que s'han escapat monàrquics de Villa Cisneros.

—Ara només falta que marxin els d'aquí per quedar més descansats

L'alegria del cabaret

Ara hi han uns quants nois aficionats a la literatura i a fer l'home. — tan sols a fer-lo—, que freqüenten amb una certa assiduitat el cabaret. Freqüenten el cabaret perquè creuen que aburrir-se, dir i escoltar bajanades i regar el fetge amb whisky, fa literat i fa home. I com ells, pobres, riuen d'això, de la mixtificació, de la simulació, van al cabaret cada nit.

Per a anar al cabaret cada nit són necessàries una resignació, una manca d'imaginació i una estupidesa absolutes. Pot anar-s'hi també per un altre motiu: per a fer penitència, per a imposar-se un càstig. Podrien passar unes hores llegint un bon llibre, escoltant un bon concert, veient una bella comèdia — a pesar que, a Barcelona, avui això, és un xic difícil— passejant, fent qualsevol altra cosa intel·ligent.

Però voleu imposar-vos, un càstig una penitència, perquè heu fet qual sevol cosa que no volíeu fer: i aneu al cabaret. Sols els joves de la primera volada, o els benèits que volen fer l'home i el literat hi va per gust, l'home mitjanament intel·ligent, mitjanament sensible, s'hi avorren.

I és que el cabaret es una de les coses més ensopides del món. L'han inventat els moralistes per a que la vida de família — llevar-se cada dia a la mateixa hora, anar-sen al llit aviadet, suportar l'escudella els dies feiners i l'arròs els diumenges — sembli més bella i bona del que és. I consti que això no és un privilegi dels cabarets barcelonins. Els de fora, els de Madrid, els del Montmartre parisenc, els del Chartalemburg berlinès, són tan ensopits com els d'ací.

Ja ho crec que el cabaret és un dels llocs més recollits, més quiets, més tranquils que avui pot trovar l'home en les grans ciutats, a les esglésies, a les biblioteques, hi ha més soroll que als cabarets. I estic convençut que els que han d'estudiar, si volen estar tranquils no han d'anar a la biblioteca: han d'anar al cabaret. Si als cabarets s'hi donaven conferències, els conferenciants veurien que aquest és el públic ideal per a tractar impunement els temes més abstrusos i complicats. El públic de les conferències s'aburreix moltes vegades. El del cabaret no podria aburrir-se perquè ja n'està. I n'està tant, que ja no pot estar-ne més.

Hi va haver una època que jo freqüentava l'Ateneu. Doncs bé: he de confessar que l'Ateneu, comparat

amb el cabaret, era una bacanal. És tan quiet, tan silenciós, tan tranquil, tan propici a l'estudi de l'ambient del cabaret, que el Ministeri d'Instrucció Pública l'hauria de subvencionar en lloc de subvencionar les Universitats. I és per això que al cabaret mantes vegades hi trovareu catedràtics i professors de l'Universitat. Cansats de l'alegria i l'aldarull van al cabaret a meditar, a filosofar, a estudiar.

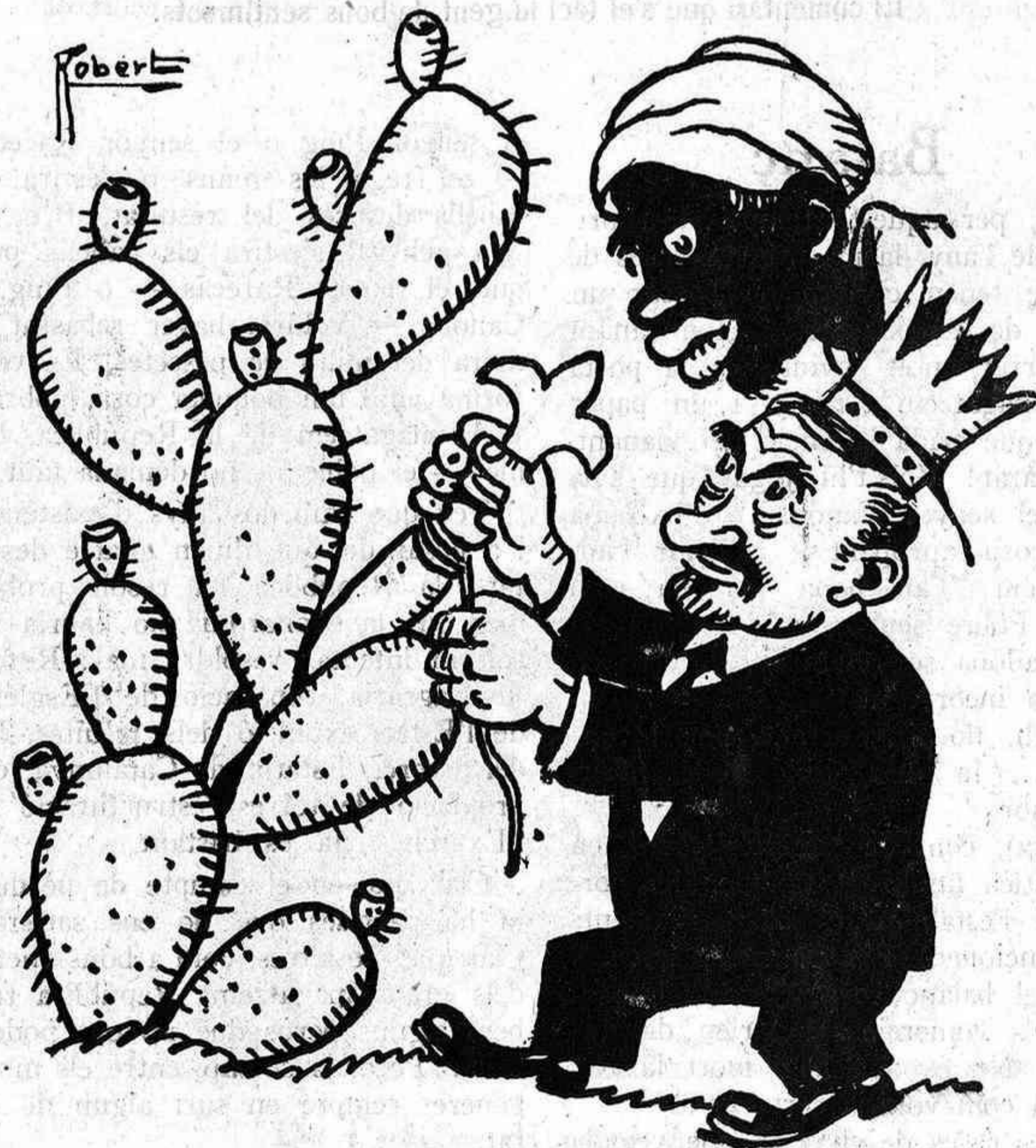
Un amic meu, que vivia a dispesa, ni anava a llegir la "*Crítica de la raó pura*", de Kant, cosa que no podia fer a la dispesa perquè hi havia massa aldarull.

Aquest mateix amic em deia:

—I les noies! Les noies del cabaret! Quina cosa més esplèndida i pintoresca les noies del cabaret! Però, no tal com vostés les veuen. Vostés els literats, amics de complicar les coses no les veuen pas tal com són. Les disfressen, les mixtifiquen amb una literatura ensucrada i falsa: la

cocaína, les alquímies de Coty i de Richara, les passions morboses, els vicis terribles... No hi ha res d'això. Si sabrà com els hi agrada l'escudella i el pa amb tomàquet! Si sabrà que tot el seu luxe consisteix en pagar vuit pessetes de dispesa i portar, de tant en tant, unes mitges de tres duros! Si sabrà que en lloc de llegir novel·les perverses llegeixen el "T.B.O."! Quant als seus vicis, no en cregui res: tot es literatura. Quan alguna vegada he volgut fer broma amb una noia de cabaret, broma sense testimonis, d'*hotel meublé*, n'ha dit, a l'hora de sortir, quan havia pagat unes quantes copes de pippermint, de Marie Brizard, i uns quants sandwiches de pollastre, m'ha dit, tota vermella, que allò que jo demanava no podia ésser, perquè ella era verge! (seguí'm): El cabaret és un dels pocs llocs on encara és troven verges. Si algun dia penso casar-me, aniré al cabaret.

LLUIS CAPDEVILA

El moro al monárquic.

—No t'esforssis per fer aquest empelt, perquè no enganxarà

El comentari que s'el faci la gent de bons sentiments.

Balanç

Ara, per aquests temps, dies primers de l'any, la majoria de cases de comerç tenen costum de passar un balanç de les existències. Hom, anant pel carrer, molt sovint veu la porta d'un magatzem tancada i un paper escrit que erida l'atenció del vianant.

—Carat! Vols-t'hi jugar que s'ha mort el senyor Canons? — exclama l'encurosit apropant-se a llegir l'advertiment. Tan bona persona com era... Pobre senyor!

I s'adona seguidament del erro en què ha incorregut.

—Ah, no... "Cerrado por inventario"... Ja deia jo... Mala herba mai mor.

I així, com en aquestes cases, en la política també es tanquen les portes de l'establiment. Els Parlaments no funcionen. Els polítics passen a ésser el balanç corresponent i fins, com els comerciants, parlen de números. No és que hagi mort la República com voldria certa gent.

A les cases de comerç, una vegada han fet aquesta tasca, saben si hi han guanyats o no. El senyor Canons — o

el senyor Puig o el senyor Rafecas — es frega les mans o s'estira els cabells després del resultat. Per regla general s'estira els cabells perquè, el senyor Rafecas — o Puig, o Canons — voldria haver rebassat la xifra del milió de pessetes. Es conforma amb tan poqueta cosa, pobret!

Al magatzem de la República, l'amo — el poble — no demana tant.

Veu que amb dos anys d'existència i a pesar del que diuen quatre despistats, la República ha resolt problemes que la Monarquia no hauria resolt ni intentar resoldre mai: Reforma agrària, separació de l'Església de l'Estat, expulsió dels jesuïtes, llei del divorci, Estatut de Catalunya, expropiació de terres, estructuració de l'Exèrcit... Ja és bastant.

Clar que en el compte de pèrdues hi ha partidès que no ens satisfan. Clar que, nosaltres, com a bons clients dels grans magatzems República trobem alguns peròs que no ens podem callar. Però, ja se sap, entre els molts gèneres sempre en surt algun de tarat.

Creiem — i ho creiem sincerament — que els gerents de la República en

moltes coses van errats.

No tenien cap necessitat de tractar a "pan y cuchillo" que diuen els castellans, a uns senyors que dient-se descaradament monàrquics se'ls tenen tota mena de consideracions, mentre que a uns altres que no tenen altre defecte que el d'anar equivocats se'ls tracta amb mà dura i se'ls empresona i castiga de veritat. No tenia cap necessitat de celebrar consells de guerra — i altres que no ha celebrat — per sentenciar a gent indesitjable exiliant-los a ciutats on poden perfectament donar-se tots els gustos i seguir tranquil·lament conspirant. No tenia cap necessitat de deixar escapar — per haver pres poques precaucions — als senyors de Villa Cisneros, aquells pobres senyors que "s'atreixen tant celebrant la festa de cap d'any — i totes les festes que volen — oint una gramola, menjant pastes i bevent xampany. De moltes coses no té necessitat una República que es diu esquerrana.

Ara que, com que entre els gèneres de "saldo" n'hi ha d'altres en perfecte estat, dispensem als dirigents del negoci les equivocacions que hagin sofert i exigim-los una més clara intel·ligència en els afers. Nosaltres som uns clients que paguem a comptat. No som persones de títol i nom complicat. No tenim el "de" ni l'"ex". Som uns senzills ciutadans.

Però no és just que se'ns tracti amb indiferència, de manera poc intel·ligent i, en canvi, hi hagi una certa tolerància per a qualsevol altre client que perquè es diu Marquès del Petracol o Comte de l'Arengada no se li gosi tirar en cara que és un poca-vergonya cent per cent.

La República — aquests magatzems importants — que amb tant d'èxit va obrir les portes ara farà dos anys, convé saber-la regentar amb patriotisme i consciència. No hi ha d'haver secció de "joguines" ni "bisuteria". S'ha de vendre gènere garantitzat.

Si no es segueixen aquests nostres bons i desinteressats consells — escrivim desinteressats perquè no pensem assolir ni anem darrera de cap càrrec a l'establiment — res no tindria d'estranyar que en el dra de demà el vianant encurosit trobés les portes tancades, i no precisament per balanç.

Al món tot és substituïble i reemplaçable; però la mort de l'amo d'un magatzem tan important, portaria un daltabaix al poble que més val que mai no el tinguem de constatar.

AGUSTI COLLADO

Vuitsi nous i cartes que no lliguen

TRETS, BOMBES, I... BANYEZ

270 bombes han estat recollides per la policia! Això dona una vaga idea del castell de focs que s'estava preparant, als nassos del senyor Ibànyez al que han caigut 18 morts i un gran nombre de ferits greus.

No hi ha dubte, que mercès a la valenta actuació de la força pública, que mereix tots els nostres elogis s'ha evitat un desastre major.

—I bé, senyor Ibànyez, preguntem nosaltres, què m'en diu d'aquest carregament de bombes?

—Pués, ya veràn ustedes; como "El Siglo" se quemó, en algún sitio tenían que fabricarlas...

—I de la dimissió? què hi ha.

—De la dimisión?, pero, de que dimisión?

—De la seva, home, de la seva!

—Mire V., desde hace algún tiempo que tengo los oídos tapados. No siento nada.

—Doncs nosaltres, sentim fortament, que l'haguem de suportar com a cap de policia.

—Muchas gracias... son ustedes muy amables... pero yo no he hecho mas que mi deber...

—Si, vaja; posa't tranquil, compra't un sabre, i fes-te retratar.

QUE'N ANAVA D'EQUIVOCAT!

Altre volta m'he recordat d'aquell cèlebre Monsieur Oger, que va desembarcar a Barcelona tot vestit de blanc, i portava dins la seva cartera tota plena de papers, el projecte de convertir Barcelona amb Ciutat de la Pau...

Pobre monsieur Oger... te n'hauràs d'anar a la Xina, on, segurament, malgrat tots els conflictes que s'hi desenrotllen, pot-ser trovaràs encara algun recó on podràs edificar la ciutat dels teus somnis...

Quin tip de riure és farien a Londres, a París o a Berlín, quant veurien en la premsa gràfica, una fotografia de la Rambla de Barcelona Ciutat de la Pau, amb tota la gent, caminant amb els braços en l'aire, o bé una altra en la que hi hauria representat tot l'arsenal de stars, browings, mànchesters, bombes, punyals, etcètera, etc!..

Segons aquest visionari, la nostra ciutat era el lloc més indicat del món per a erigir la ciutat dels seus somnis.

Però és veu que monsieur Oger,

quant somniava amb els seus projectes, somniava truitès...

PUNTUALITAT

El dilluns a la tarde, m'estava al café Suís, comentant amb varis companys els passats successos, quan un nou arribat, va comunicar-nos, que corria el rumor de què a dos quarts de set de la mateixa tarda, hi hauria altre volta "merdieri" que diuen els italians.

Tocaren les sis, i res.

Toca un quart de set, i res.

—A veure si els deu haver arribat algun contratemps a aquests pobrets anarco-sindicalistes!

Tocaren dos quarts de set, i la gent comença a correr amb les mans en l'aire, pel carrer Porta Ferrissa, Mercaders, Comerç, Plaça de la República, etc.

Es sentiren uns quants trets.

No varen fallar. Varen tenir paraula. Ara sols falta, que cada revolucioneta, s'anuncii per mitjà de cartells, o de la premsa:

"Dimarts, dia tants, a les tantes de la nit, gran revolució organitzada per la prestigiosa entitat F.A.I.

Intent d'assalt del Palau de Justícia. 300 revolucionaris, 300!

Bombes a "granel".

Les armes i les municions han estat enviades exprofés de París.

No deixeu d'anar-hi".

El l'únic que ens faltava. La revolució a hores fixades. Allavors editarem el "calendario del perfecto revolucionario".

ELS POBRETS REVOLUCIONARIS

A un d'aquests "hambrientos" li foren trobades 4000 pessetes i una arma perfeccionada, quin preu és tan car, que bastaria el seu cost, a mantenir una família dos o tres mesos.

Els diners que es gastaren els "managers" dels anarco-sindicalistes en la fabricació de bombes, bastarien per a resoldre la vida dels revolucionaris per espai d'un parell d'anys...

Es doncs aquest "manager" a qui s'ha de trobar. Es a la font de les pessetes, allà on la policia deu arribar...

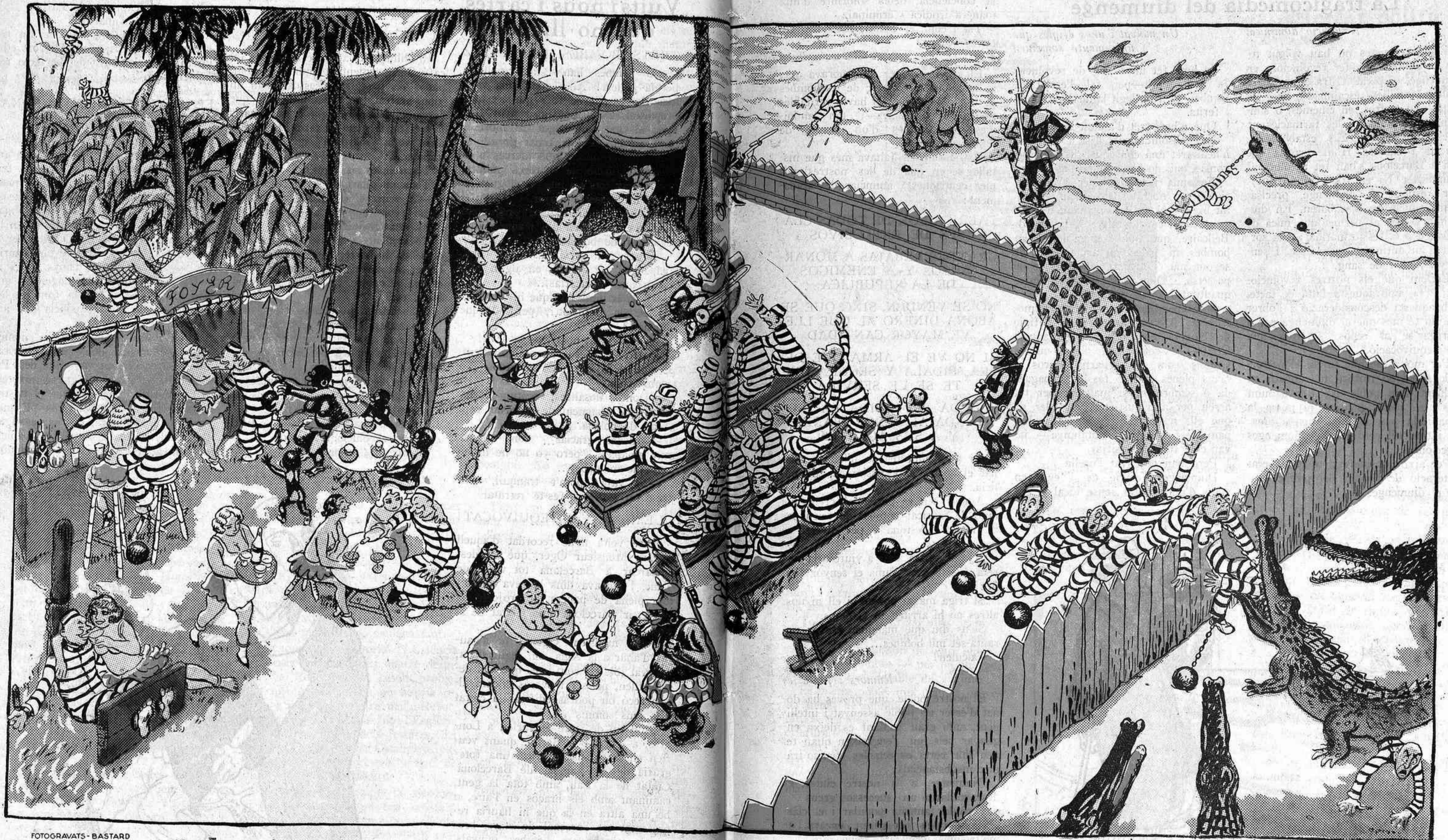
I de fonts d'aquesta mena, només en coneixem una, que si bé es veritat té el seu naixement més enllà dels Pirineus, té a Espanya les seves aixetes.

Es qüestió doncs, de què el nostre govern, tingui una bona mà "Esquerra" per a demostrar que sap castigar degudament als criminals culpables, per mà DRETA que aquests tinguin.

De l'últim discurs de D. Ale.

La República.—Mira, Ale, no parlis tant i siguis més bon Republicà. Tu governaras quan el poble vulgui.

FOTOGRAVATS-BASTARD

Parc que fariem construir a Villa Cisneros per tal de que estessin més segurs els monàrquics

La tragicomèdia del diumenge

Revolució dominical

Els extremistes no han volgut tenir en compte que fer revolucions en diumenge, es pecat. Ultra el trobar-se moltes famílies escampades per la ciutat—en teatres, en cinemes, o simplement passejant—, les farmàcies no totes són obertes. Els establiments, tancats i barrats. Hom recorda que mai a Barcelona s'han fet revolucions dominicals. Ni en 1909, ni en 1917. Per respecte al diumenge, precisament, aquell dia s'acabaren. En diumenge només es permet una mica de bullanga a la sessió matinal; a la sortida d'un miting, per exemple. I sense vessament de sang.

Creiem que els nostres revolucionaris (?), amb aquesta falta de tacte, amb aquesta desconsideració a l'obrer que no té més que el diumenge per a entregar-se al repòs, sofriren una greu equivocació.

Per moltarà que tingui el pertorbador, mai no trobarà ni simpatia ni ambient d'un poble que per damunt dels seus ideals polítics, hi possa la benaurada pau d'un diumenge amable i tranquil com són els diumenges barcelonins.

Per això considerem un gros pecat l'alteració de l'ordre del públic passat el diumenge.

Un malvat i unes efígies que únicament somriuen

Ja hem fet un assaig de revolució. Ja hem sentit—per fi!—l'esclat de bombes. Ja hem llegit la llista de morts i ferits.

! Què n'hem tret d'aquest espectacle? Res absolutament. Es a dir, si n'hem tret una conseqüència. Que seguim a qui, no li manquen pas diners.

Fer una revolució, per breu que sigui—i la nostra sortosament, ha estat breu—vol un esmerçament de pesetes força considerable. A la fira de Bellcaire, que hom sàpiga no venen bombes, ni bales, ni armaments de segona mà. Tòt això val cabassos de pessetse. ¿D'on han sortit aquestes quantitats?

Són diners que fan pudoreta de monàrquic. A cada duro hi ha l'efígie de l'ex-rei. I ens fa l'efecte que aquest Crètol—en companyia d'uns quants Crètols com ell—repartia duros a mans plenes perquè fessin propaganda o sembressin el malestar per tot arreu per així justificar que des de que ells no manen les coses, a Espanya—i sobretot a Catalunya—, no van com fóra de desitjar.

Però han ensenyat l'orella.

Diumenge, l'efígie de l'"ex" en mans d'un revoltat sense ideal i sen-

se consciència, devia somriure d'una manera irònica i criminal.

Tal i com, en l'exili, somriuria ell.

Viu a la lluna

El senyor Ibañez no ignorava que, a Barcelona, el comerç de les bombes es feia a l'engròs. Hi havia veritables Societats Anònimes—i tan anònimes!—constituïdes d'un grapat de "males accions".

Cairebé no els faltava més que instal·lar-se en una de les nostres vies més centrals a anunciar descaradament:

FABRICACION DE TODAS CLASES DE EXPLOSIVOS

GRANDES REBAJAS A MONARQUICOS Y A ENEMIGOS DE LA REPUBLICA

NO SE VENDEN, SINO QUE SE ABONA DINERO AL QUE LLEVE MAYOR CANTIDAD

SI NO VE EL ARMA QUE DESEA, PIDALA Y SEGURAMENTE SE LE SERVIRA

QUEDA PROHIBIDA LA ENTRADA AL SEÑOR IBAÑEZ Y A SUS AGENTES

Ni amb aquestes se n'hauria adonat el nostre expertíssim cap de policia.

Aquest senyor potser es creia que això de fabricar bombes no feien per a "matar" l'estona o per divertir-se per Carnaval.

¿Quan espera anar a viure a la torreta que té a la Lluna el senyor Ibañez?

Si triga massa potser ni ell ni nosaltres no hi arribarem a temps.

Se'ns diu que manquen trobar noranta-set mil bombes...

Calculeu!

Rumors i fantasies

El nostre poble, que proves ha donat d'ésser un poble assenyat i intel·ligent, amb gran facilitat es deixa enganyar pels que s'engreixen quan tenen lloc certs espectacles còmico-tragico-insubstancials.

Diumenge, a la nostre ciutat, es desenrotllaren un successos greus.

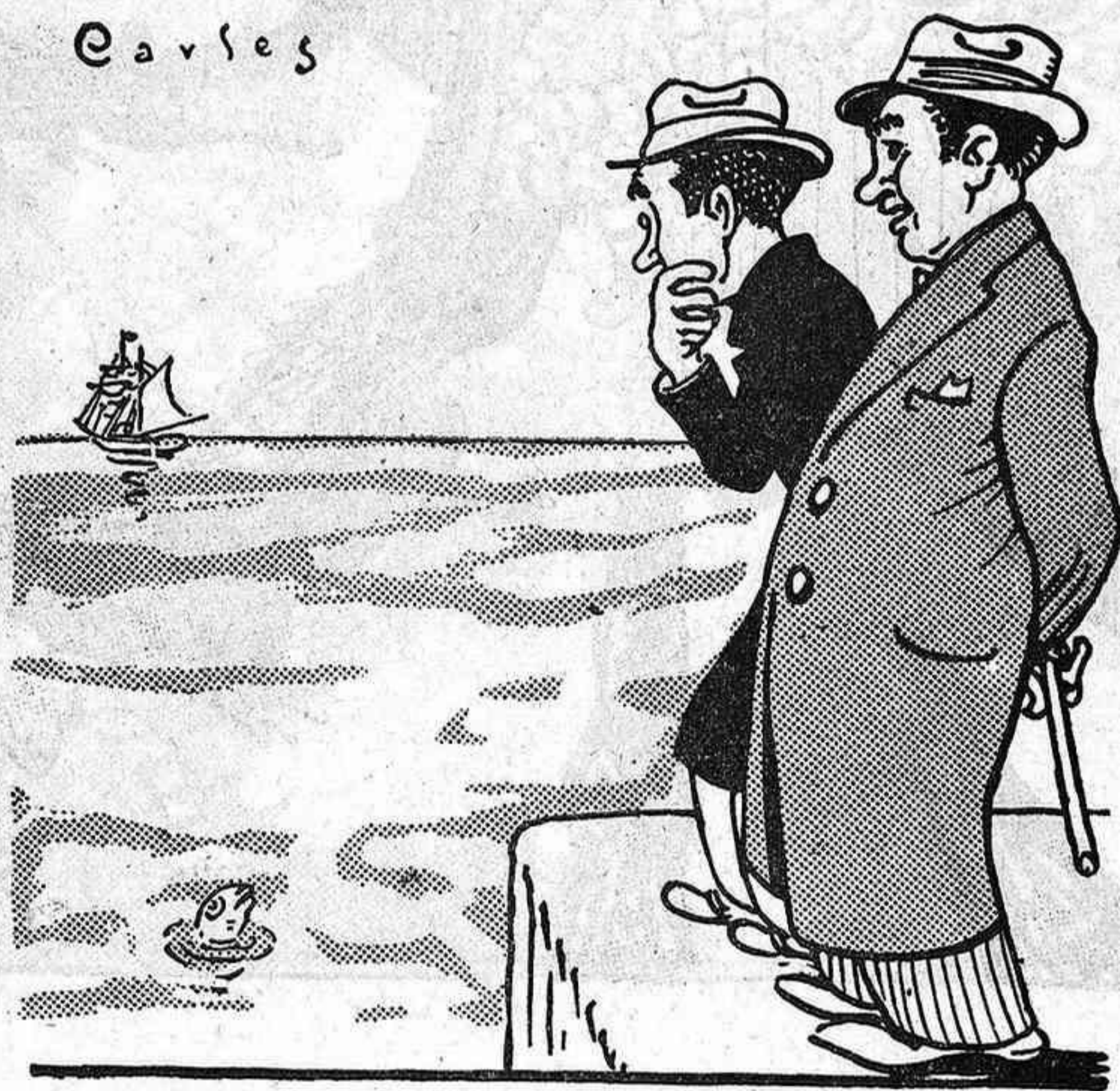
Però la fantasia popular i el clàssic rumor els revestiren, encara, de molta més gravetat.

Després de sentir el que ens deia l'amic o el vehi, indiscutiblement que a Barcelona res no havíem de trobar al seu lloc.

—Han assaltat la Generalitat!

—S'han apoderat dels "cuartels!"

Carles

- I perquè l'han fet la revolta.
- Per justificar els diners rebuts.
- Quin mal coit, i quina poca vergonya.

LA VANGUARDIA

LA ESCUELA CATÓLICA

Un llamamiento

El Comité Diocesano de la Escuela Católica nos remite la siguiente nota: Hemos de educar 56.000 escolares. Para hacerlo necesitamos 2.500.000 pesetas.

¿Quien nos las dará? Impongámonos el diezmo de la Escuela Católica.

Cuando hagamos un dispendio indispensable, destinemos el diez por ciento de su importe para la Escuela Católica.

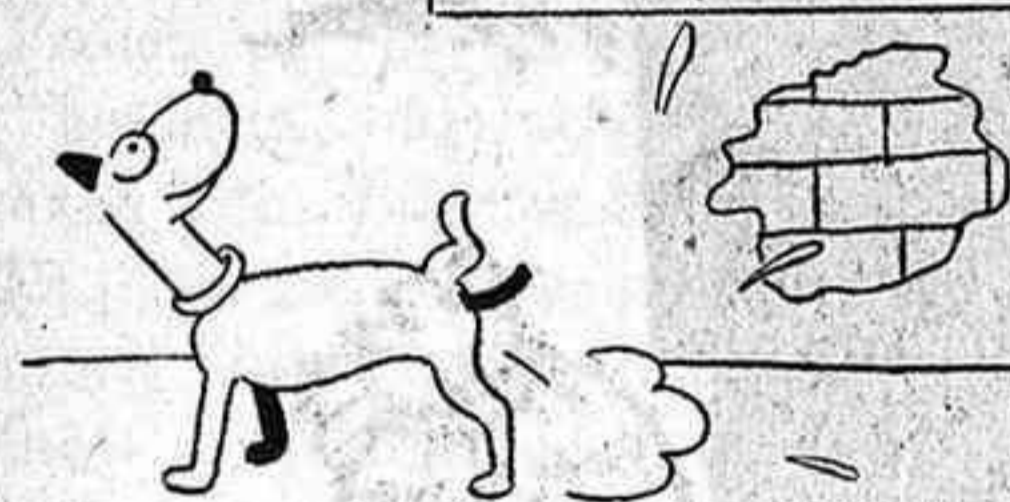
Durante las pasadas fiestas se han gastado en barquetes, obsequios, juguetes y dulces más de 25.000.000 pesetas.

El diez por ciento de esta cantidad, 2.500.000 pesetas, nos permitiría atender a todos nuestros niños.

Católicos, todavía es tiempo oportuno. Unos céntimos de cada uno resolverán el problema de todos.

Imponeros por Dios el diez por ciento de la escuela.

Enviad vuestras limosnas al comité diocesano de la Escuela Católica (Palacio Episcopal)

—Nosaltres som els únics que ens sacrificuem per l'ensenyança.

—Lluís Companys ha estat assassinat!

—S'ha proclamat el Comunisme Llibertari!

—Els trens, tots, han descarrilat.

—Madrid és tot una brassa!

—València, ja no existeix!

—A Saragossa queda una casa!

—Macià s'ha fet escàpol!

—Azaña, qui ho sap on és!

I al dilluns, en reprendre les tasques habituals, trobarem els edificis a són lloc.

La República, plena de vida i més ufana que mai. Madrid, una mica neguitejat, però, serà i disposat a la lluita. Azaña, Macià i Companys, a les seves respectives llars.

Total res. Uns trets, unes bombes, uns instants d'angúnia i confusió, i el fet trist, tristíssim de tenir que lamentar un nombre — per bé que poc — massa considerable de víctimes.

El nostre poble, que manté proves ha donat de intel·ligència i de serenitat, a vegades l'enganyen com a una criatura.

Sort que de seguida reacciona i sap de qui es tracta l'amic o el veí que tan "minuciosament" l'ha informat.

Per acabar

La tràgicomèdia ha durat poc.

S'anunciava un assaig general per a l'endemà.

Es parla de què algun dia tindrà lloc la primera representació oficial.

Sincerament, no hi creiem.

Però, en revolucions interessades i suïcides, fetes una mica a traïció —

traïció a autoritats i al poble — en aquestes revolucions no hi creiem.

I menys si es diuen revolucions fetes pel dolor i per la misèria.

Mentre hi hagin milionaris espanyols d'història monàrquica a l'estranger, i de les revolucions en surtin capdills amb les butxaques plenes de diners, ¿qui creu en el dolor ni en la misèria dels revolucionaris?

Són revolucions que engreixen a uns quants i porten llàgrimes i dol a unes famílies honrades i dignes que no tenen res a veure amb els instants criminals.

—Quinas lletres saps?

—La F. A. I.

—Mira el sapiguer aquestes lletres et portaran quedarte un dia sense pare.

Mercat polític

VACANCES

El Parlament és tancat.

Els nostres diputats ... com els nostres estudiants ... de tant en tant fan vacances.

No hi tenim res a dir.

I encara menys hi tindrem a dir si en reprendre's les classes — les sessions — tots els deixebles saben bé la lliçó i obtenen en l'exàmen el qualificatiu d'excel·lent.

Homes tenim que valen i poc els ha de costar assolir aquest títol que tan honorós ha d'ésser per a Catalunya i per a ells.

A la Universitat, el fer vacances, és cosa de tota la vida habitual. I a pesar d'això han sortit veritables eminències.

Al Parlament pot passar altre tant.

A vegades, fins és convenient fer poc a poc les coses.

Prova que s'han meditat.

GANES D'ENRAONAR

Un diputat que mai no diu res, que al Parlament hi fa de figura decorativa, que vesteix molt bé, que està envanit perquè creu que des de que és diputat totes les senyores es moren pels seus osset, deia tot contrariat l'altre dia:

—Jo, això de les vacances, no ho trobo bé. Ara és hora de fer molta feina...

Pel que es veu aquest diputat té ganes d'enraonar. Però d'enraonar al carrer.

Hom no sap que, al Parlament, mai hagi dit aquesta boca és meva.

Ultra el fer de figura decorativa i vestir impecablement, només se li coneix un mot en ell característic:

—Ho trobo perfectament!

Si d'això se'n diu "fer feina", és que no hi entenem, sincerament.

ENYORANÇA

Els homes de la Lliga estan tristos. Enyoren les sessions del Parlament.

No és que allí hi facin molta falta ni molta feina.

Però el poble s'adona d'ells.

Quan no hi ha sessions ningú no s'ocupa dels homes de la Lliga.

Passa com quan no hi ha sessió a l'Ajuntament.

I a ells, encara que sigui per a fer riure, els agrada que se n'ocupi la gent.

Els homes de la Lliga estan tristos que l'obrin aviat el Parlament!

TINET

Els monàrquics com que estimen tant a Espanya, reintegren els capitals.

FITXES

NO REBAIXEU LA DIGNITAT HUMANA! La fantasia de l'abillador d'homes-anuncis és, habitualment, despietada. Per les nostres Rambles l'espectacle arriba a ésser dolorós, grotesc i punyent.

Un tub que us dona la sensació que l'home que va dintre s'ofega. Una caixa de victrola panxuda, argadells espessos damunt del cap d'un home. Guerriers de: "En el seno de la muerte", esquelètics dintre la gramalla, grocs sota el casc de llauna.

Comprenem que l'anunciant cerca fer ben visible el seu anunci. Sabem que l'home-reclam menja i que sense l'exhibició grotesca qui sap si no menjaria. Però...

Ningú ha pensat en l'odi que pot covar dintre un home al qual necessitat obligà a passejar-se per les nostres Rambles, entre les befes dels inconscients: la tafaneria despectiva de la majoria?

L'ofici ha d'ésser dolorós, fantasistes de l'anunci! Hem vist vells entre els anuncis carnavalescos. Per molt crudelment moderns que siguem és pot sentir que una vellesa a tan gran devallada és crudel. No volem mencionar el cas del jove, autèntic sense feina, i al qual és fa passejar en ple aire dintr d'un tub d'ofeg. I quantes hores?

No demanem l'abolició de l'home anun

ci. Demanem un eixalament de fantasia, una compassió justiciera, i un xic de respecte a la dignitat humana, no tinguda en compte, rebaixada massa, massa!..

APUNT DEL NATURAL. Nou del matí. Carrer de Joaquim Costa.

Els sarcutells i els caixons plens d'escombreries esperen, al peu de les portes, el pas dels carros que se'ls han d'endur. Entre l'indiferència dels que passen, una dona d'uns quaranta anys i una criatureta d'uns set furguen en les escombreries, cercant què hi troben. Furguen amb dalit; tot l'instint animal desvetllat.

La criatureta — oh dona! —, porta encerclat, el puny de la mà amb què furga, amb una tireta de llauna, qui sap si l'únic aprofitable, segons ella, que ha pogut treure d'entre la brossa dels caixons i sarcutells.

FITXA DE POBLE. Gairebé tot ombres. Una plaça amb unes fonts monumentals, però sense el raig de l'aigua. Fanals que s'encenen.

La gent és al cinema, a casa, o a les tabernes. A la plaça hi ha només la font i els arbres despullats, en completa solitud. La trenca un embriac. Fa unes tortes grasses, tortes de gúmena de bergantí. Va al centre de la plaça. Aixeca els braços. Després cau a terra de genolls, com en adoració.

Voldriem poguer copiar les paraules de l'embriac que pugén vers el benigne cel d'hivern estellat. Regraciem a Déu, creador del raïm, i semblen omplir la plaça del soroll líquid que no té, un soroll fervent de captard.

"No altre que tu, Senyor, podia donar vermellor alegre al verd moll dels raïms.

Aquella llum que tenen, i que el sol els fica dintre, és teva: és llum del triangle que portes darrera el cap, llum dels teus mots que han embriagat tant de temps els homes.

Els estels no són res més que grapes de raïm de les teves vinyes. Fes-me morir sota d'aquest suc parpedejant d'entrada de nit d'hivern.

Comença a sortir una lluna grossa, extàtica, inflada d'adoració. Ve a pleret, lliscant. Té por de destorbar la pregueira del poeta embriac.

Les lletanies segueixen gronxant-se a mig aire com una branca.

CONTRASTOS D'UN DIUMENGE MARCAT AMB SANG. Dues i mitja de la tarda. Un tramvia amb imperial ens aixeca un xic damunt la tarda plana.

Taques de colors, Granvia avall El roig dels autoòmnibus. El groc dels taxis. Un riu d'asfalt polsós, sobtat en el moment de refer-se de les petxades. El seu respir corre sota els arbres. Sembla

que ha de caure del rellotge de l'Universitat una hora especial per aquest diumenge. Tot l'espera. No se sap si caurà una hora de convit a un "diumentgejar" barceloní als infants no nats, o una hora que pregarà records als morts en sentor de barcelonisme.

Damunt del carrer, les branques dels arbres despulats fan creïeres per uns ocells que sembla que s'amaguin de l'hivern sota l'edredó tou del sol diumentger de la tarda.

**

Les onze de la nit. No sabeu que s'ha esqueixat, i sentiu damunt la cara una angoixa com de terrenyines que se us enganxin.

Passeu per on passeu, sentiu reflexes de baioneta que atravessen l'ombra i punxen com filferro d'alamburada.

Hi ha qui ha caigut ensenyant les dents a l'infinit, unes dents que han començat a morir després de mossegar no se sap què: una serpentina d'odi que ha espiralejat per tots els carrers, un gemec de la ciutat, oït entre l'espetec, ratllat de foc, de les bombes.

Ronda nocturna d'astres. Fanals llunyans que envien damunt la Terra una llum que ha atravesat segles. Avui ens pot haver arribat una claror sortida de l'astre quan l'home arbori feia encara cabrioles per l'espessor brancada de la selva.

Ramón VINYES

Una animeta

Plàcid Bonhome era un home tímid. La seva timidesa era tant gran, que vingué al món amb un mes de retard, per por de no fer nosa.

Calgué criar-lo amb "biberón" perquè quan la seva dida li ensenyava un bé de Déu de pits, que haurien enamorat al mestre Opisso, el pobret, és tornava tot vermell, i girava el cap per a no contemplar aquella sucursal de Suïssa.

Quan el varen portar a estudi, sempre era l'últim, doncs això de passar al davant dels altres, no feia per ell.

La seva educació no li permetia quedar malament amb ningú.

Vingut el moment de prendre la primera Comunió, Plàcid Bonhome, va demanar al director de l'escola, si no el podia fer prendre-li la segona.

A la casa on treballava sempre era el darrer d'entrar, i el primer de sortir, per a no fer mèrits que haurien pogut perjudicar al demés personal. Quan li augmentaren el sou, treballava

menys que abans, a fi de que l'amo no és pensés que només pensava amb els diners, i va acabar arruinant a la seva esposa, a fi i efecte de què aquesta és tregués del cap, la possible idea que sols estava amb ella a causa dels diners.

Va deixar-la, perquè no podia suportar que ella passés misèria al costat seu.

I un dia, que tenia que agafar el tren per a anarse'n cap a Amèrica, l'home, humil i tímid és va acontentar agafant una pulmonia sencilla... I al morir-se deia a qui el volia escoltar, que havia estat un home al que li havia agradat sempre queda bé amb tothom...

I va quedar tant bé, un cop mort que semblava que dormís.

L. E.

Demà, dissabte, compreu «La Campana de Gràcia»

TELO ENLAIRE

TEATRE VICTORIA

Estrena de "Hermanos de Caín", obra en tres actes per... (acontentem-nos amb dir que l'obra va signada: Hiram de Mara).

L'obra inaugura les representacions de "El Teatre del Poble", agrupació creada a l'escalf de l'entusiasme de l'actor-poeta Carles M. Baena.

Ramón Vinyes explica els projectes de l'agrupació: Teatre d'art contra teatre de comerç; obres amb ideal contra obres de facècia. L'intent de Carles M. Baena, en cas d'arrelar, té una gran transcendència pels autors catalans. Aquest gran actor, que fou molt temps actor i director de la companyia de Caterina Bàrcena, vol portar per Espanya un repertori d'obres d'autors catalans, traduïdes al castellà. Creiem que s'adonarà tothom de l'importància que això té pels nostres autors i pel teatre de Catalunya.

Fins ara havíem actuat gairebé exclusivament d'importadors. Comencem a exportar i llençats per un actor-director de solvència artística i literària.

— I perquè no feien revoltes en temps de la Dictadura aquests anarcosindicalistes.

— Perquè si les haguessin fet allavors no n'haurien quedat per fer-les ara

"Hermanos de Caín", encaixa bé dintre els propòsits dels animadors de "El Teatre del Poble". És una obra de poeta, feta de cara a la realitat i cercant una superació de l'home. En l'obra hi ha el que som i el que hauríem d'ésser. El protagonista de l'obra, "Pablo, el loco", fuig de les realitats, ben encarnades per als seus adversaris, i arriba a esdevenir una realitat d'utopia més real que la mateixa realitat dels que esguarden la terra per a posar peus plans en petjar-la.

L'obra té escenes de molta emoció i té un diàleg viu i ple de suggerències.

En l'interpretació d'"Hermanos de Caín" poguérem admirar a Roser Coscolla, una actriu finíssima i de gran intensitat d'emoció, quan torni d'altres terres consagrada, aleshores començarem a saber veure el que hem perdut no posant Roser Coscolla en el lloc que li pertany entre les nostres més albiradores actrius: en sentiment i distinció qui sap si única.

Carles M. Baena fou el "Pablo, el loco" que calia a l'obra. L'admiràrem com actor i l'admiràrem, encara més, com a director. Les escenes internes de carrer i ciudadissa de "Hermanos de Caín" foren resoltes amb gran mestratge. No

estem acostumats a veure res semblant en els nostres escenaris.

Bé la resta de la Companyia. L'obra presentada amb tota cura: els decorats de J. García feien bonic i servien a l'autor.

ROMEÀ

Estrena de la comèdia en tres actes "Amor", de Josep M. Planes.

Dissabte, a dos quarts de deu de la vetlla passàvem pel carrer de l'Hospital. Hem de confessar que el deure ens portava a Romea i que teníem poques ganes d'anar-hi.

Work quan va a Romea, malgrat el pas que té L'ESQUELLA, compra un seient de primer pis. Protegeix, en el que pot, la companyia Vila-Daví i als empresaris de Romea. Però malgastar 3.50 pessetes, després de festes, per a una obra de Josep M. Planes i per una nit de Romea no el temptava pas molt Estats d'ànim.

A la porta del Romea hi havia un grup de noies de la casa. "Una d'elles deia, textualment, a les altres. Ni la Vila, ni en Daví, ni ningú creu en l'obra que estrenen aquesta nit. Es treuen un compromís del damunt. Josep M. Pla-

nes té tans bons padrins!". L'opinió dels actors de Romea ens féu sospitar que l'obra de Josep Maria Planes no era tan insignificant — no volem dir dolenta—, com ens pensàvem. I entràrem al teatre.

No ens havíem equivocat. L'obra "Amor", sense ésser res d'extraordinari, és fa escoltar i entreté, argument? Un argument absurd, una cosa que vol ésser francesa, però que té un francesisme d'Eden que espanta. L'obra tampoc vol tenir argument. S'hi volen dir coses, s'hi vol donar una transcendència i s'aspira a fer una obra amb un xic d'espiritualitat. Ja són propòsits i ens plau que el senyor Planes entri per aquest camí que àdhuc el pot menar a fer una obra de tessi franca. Esperem-ho!

Work, crític, pertany a una escola diametralment oposada a la de Josep Maria Planes, Josep Maria Planes surt a fer de crític teatral — descomptem les col·laboracions que és cerca en fer crítica d'obres estrangeres—, quant al seu grupet li convé fer una rebentada màxima: "feu-li pas, això anirà bé". I cerca l'obra que assassina — no tot el pitjor que hi troba—, tot el pitjor que se li suggereix. Work,—ben al revés—, cerca donar valor al que en pot tenir, subratlla intencions, comprèn el que és vol d'

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELLS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

i no s'arriba a dir, etc. Per això no és posa davant de l'obra de Josep M. Planes en actitud de matalasser sinó en actitud de crític, no en actitud d'enemic, sinó en actitud d'espectador imparcial. Així, una obra que no els actors de la casa semblava passable, ha pogut semblar a Work divertida i plaent d'escoltar. Work va donar les 3.50 pessetes per ben gastades.

Maria Vila, bé. Pius Daví és trobava en el paper com el peix a l'aigua. Adhuc el públic es divertia veient com era enganyat, quan l'home s'eixoriveix el públic és decepciona.

Els altres actors ben encaixats. Hem d'esmentar a Maria Morera: és una boníssima actriu. I consti que no volem descobrir-la.

WORK

ESQUELLOTS

S'ha ordenat la recollida del pamflet de **El caballero? Audaz** titulat Sanjurjo, caudillo y màrtir.

Jo lligaria al carretero audaz a una carreta que és on està millor.

A Ginebra ha començat els seus treballs la Comissió Internacional que exa-

mina la possibilitat d'establir la setmana de treball de 40 hores.

Això que diuen de que el treball dignifica es un mite.

El treball dignifica quan treballes i no pots menjar ni educar els fills.

Anem d'acord?

Molta gent posa el crit al cel perquè s'han fet escàpols els monàrquics de Villa Cisneros.

La llàstima és que no s'hagin escapats tots els monàrquics inclús els que en sresten aquí a Espanya.

Impremta L'ESQUELLA, Om, 8.

TEATRE VICTORIA

GRAN COMPANYIA D'OPERA

Demà, dissabte, nit: Debut d'una gran companyia d'òpera. Primera sortida del divo tenor MIGUEL MULLERAS, amb l'òpera

TOSCA

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85-Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva - Zynaray et Moniela - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

FEROTIYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem

Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi-Barba, etc., etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su amo

Companya del Gramòfono, S. A. E.

A l'afrika

El mico al lleó: —Alerta que els monàrquics comencen a bellugar la cua...